

[Hans Hækkerup.]

udlændinges forhold og pasloven alene danske statsborgeres forhold. Jeg vil også gerne takke den højtærede justitsminister for ændringsforslag nr. 7 til forslaget til udlændingslov, hvoraf fremgår, at såfremt retten finder, at tilbageholdelse er påkrævet, bør den såvidt muligt bestemme fortsat tilbageholdelse i et i kendelsen angivet tidsrum. Jeg går ud fra, at dette betyder den størst mulige indskrænkning, så at kun ganske særlige grunde kan medføre, at en udlænding hensættes på ubestemt tid ved retskendelse.

Ved lovforslagets første behandling rejste jeg overfor den højtærede minister spørgsmålet om, hvorledes ordet „sandsynliggør“ i forslaget til udlændingslov § 2, stk. 2, skulle forstås. Denne bestemmelse går ud på, at såfremt en udlænding påberåber sig, at han har måttet søge tilflugt her som politisk flygtning, skal han sandsynliggøre rigtigheden heraf. Jeg har bedt den højtærede minister under et samråd gøre rede for, hvorledes det var muligt, og hvad der lå i ordet „sandsynliggør“. Jeg forstod ministeren således, at vel kan den blotte påstand om at være politisk flygtning ikke være tilstrækkelig; men der må på den anden side ved udøvelsen af skønnet over den pågældendes forhold tages hensyn til den situation, der foreligger i det land, hvorfra den pågældende er rejst, og situationens betydning kan være en sådan, at „sandsynliggør“ blot betyder „antageliggør“. Jeg har endvidere forstået på den højtærede minister under samrådet, at lovforslagets gennemførelse ikke betyder nogen ændring i den hidtidige praksis på dette område, ligesom jeg har forstået, at den højtærede minister mener at kunne hævde, at den hidtil fulgte praksis ikke havde medført ulykkelige tilfælde, altså tilfælde af, at politiske flygtninge med urette var blevet afvist. Jeg vil gerne bede den højtærede minister bekræfte, at jeg i samrådet har opfattet dette rigtigt.

Vedrørende ændringsforslaget til § 8, hvorved fristen for hensættelse, inden sagen skal forelægges for retten, nedsættes fra 14 til 10 dage, vil jeg gerne understrege, at de talmæssige oplysninger, den højtærede minister har givet os i udvalget, taler for denne nedsættelse. Jeg har forstået disse oplysninger således, at det langt overvejende antal hensættelser sker under det nu foreslåede tidsrum af indtil 10 dage, og at kun et fåtal af hensættelser strækker sig over f. eks. 14 dage.

Til forslaget til udlændingslov har jeg kun tilbage en enkelt bemærkning vedrørende

§ 24, som også den ærede ordfører beskæftigede sig med. Det er jo klart, at hele dette problem om partsøffentlighed meget vel kan rejses. Den højtærede justitsminister og jeg har fornylig haft lejlighed til at overvære en diskussion, hvor problemet i høj grad var draget i forgrunden, men jeg vil dog mene, at det var mindre velbetænkt at rejse problemet om partsøffentlighed netop i forbindelse med denne lovgivning, hvor der ikke er tale om en borgerne tilkommende ret overfor administrationen, men hvor der er tale om udøvelse af asyretten, der tilkommer herbergstaten, overfor udlændinge. Jeg mener, at § 24 i den form, den har, simpelthen er nødvendig, når vi har lovbestemmelser som dem, vi har i loven af 2. februar 1866.

Der er iøvrigt i forbindelse med dette lovforslag og også i forbindelse med forslaget til paslov rejst et spørgsmål om, hvorvidt de sager, der opstår ved denne lovgivning, bør behandles som politisager, men herom skal jeg ikke gøre nogen bemærkninger. Udvalgets overvejende flertal har tilsluttet sig ministerens opfattelse.

Vedrørende forslaget til paslov har det interesseret mig meget, at den højtærede minister i udvalget har oplyst, at nægtelse af pas kun finder sted ganske undtagelsesvis — i 1 à 2 pro mille af de tilfælde, hvori pås begæres.

Det, der har optaget sindene mest i forbindelse med pasforslaget, har imidlertid været de såkaldte hotelsedler. Jeg var af den opfattelse og mit parti egentlig også, at vi nok helst burde gøre skridtet fuldtud og stryge lovforslagets §§ 3 og 5. Det ville vi have foretrukket, men det er jo rigtigt, som udvalgets ærede ordfører fremhævede, at udvalget modtog en henvendelse fra de særlig interesserede, nemlig hotelværterne. Nu kunne man naturligvis gøre det synspunkt gældende, at det måtte blive hotelværternes egen sag, og at det var helt naturligt, at hotelværterne forlangte oplysning om de overnattende gæsters navn, stilling og eventuelt også bopæl; der er jo tale om et kreditforhold, og det er derfor naturligt, at hotellet ønsker at vide, hvilke personer det huser. Men hotelværterne gjorde gældende, at det var meget vigtigt for dem, at de fik den støtte i deres krav, som ligger i en lovbestemmelse. På den anden side vil jeg gerne understrege, at dette ikke behøvede at medføre den bestemmelse, som den højtærede minister har foreslået, i § 3, stk. 1, 2. punktum, hvorefter protokollen til enhver tid skal være til gennemsyn for politiet. Jeg tror nok, man har lov til at sige, at de talmæssige oplysninger, den højtærede mi-